

La posta gloriosa

Dos anys després de la seva magistral traducció i edició de *Les Flors del mal*, Pere Rovira ofereix, ara a Pagès, una versió personalíssima del segon poemari de Charles Baudelaire, *Les despulles*, publicat a Brussel·les en 1886 com *Les Épaves*, poques setmanes abans que el poeta francès patís l'ictus que el deixaria quasi mut i mig invàlid.

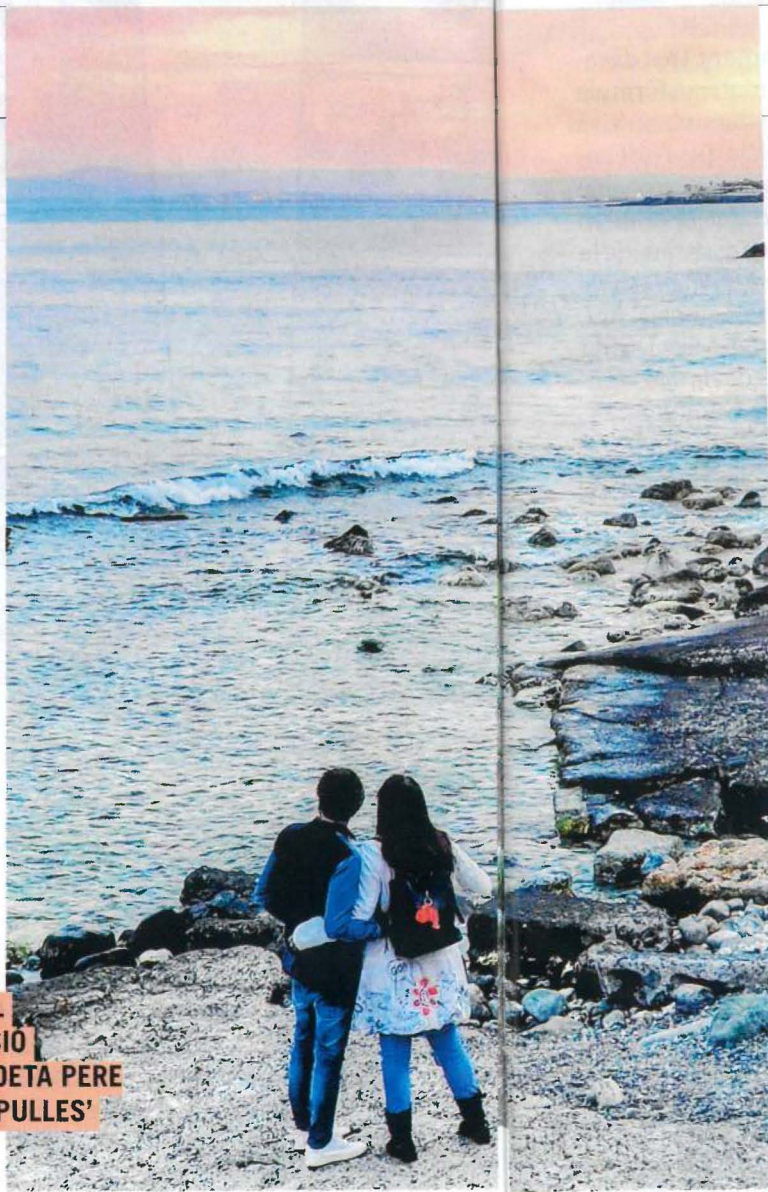
Tal com explica el mateix Rovira al pròleg, Baudelaire havia arribat a la capital belga amb la salut bastant deteriorada, fugint dels creditors. Es plantejava treure un nou llibre per obtenir els drets d'autor necessaris per saldar deutes pendents. També confiava a fer diners impartint conferències. Al final, pela amb cinc. El retorn triomfant a casa que preveia s'ajorna sine die. Conclou el prologuista: "Com que no pot tornar a París de la manera

que voldria, s'ha de quedar a Brussel·les, malalt, pobre, avorrit." Només hi tornarà per morir. Mentrestant, treure una novetat l'anima una mica. No són gaires exemplars, només 260. Segons el seu editor, el mateix nombre de lectors probables que constituïen el públic literari de França "d'ençà que les bèsties hi han decididament usurpat la paraula als homes".

Les despulles seguiria amb idèntics problemes legals –escàndol públic– que al seu moment *Les flors del mal*. I és que el nou volum acull

EL POEMA 'LA POSTA DE SOL ROMÀNTICA' INICIA LA VERSIÓ PERSONALÍSSIMA QUE EL POETA PERE ROVIRA HA FET DE 'LES DESPULLES' DE CHARLES BAUDELAIRE

LLUISA PLA

per VIDAL VIDAL

sis dels poemes prohibits en aquell. La majoria dels altres havien aparegut en diverses publicacions. Alguns són força anteriors, escrits en la joventut. Només quatre dels vint-i-dos que conformen el conjunt eren inèdits. Segons Rovira, una obra desigual, que conjumina peces menors amb una desena de magnífiques, un parell de les quals entre les de més categoria del seu artífex: "No sé si hi havia gaires llibres francesos contemporanis de *Les despulles* que superessin aquest contingut."

La traducció és esplèndida, en la línia de *Les flors del mal*. Combina inspiració, ofici i esforç, perquè s'imposa mantenir la rima tot conservant al màxim el sentit dels versos. Un repte gens fàcil, superat amb nota alta, tal com es pot comprovar gràcies a la presència costat per costat del text original i el traduït. Començant per *La posta de sol romàntica*, el poema que obre el recull: "Benaurat qui és capaç de saludar amb amor / la posta gloriosa, més que un somni, apagant-se!". I més avall: "Correm vers l'horitzó, no fem tard a la cita, / per almenys atrapar algun raig inclinat!".